

Dünyaya Başkaldırıyoruz
Kitap Dizisi
Sayı: 04
Kasım 2020

ISBN: 978-605-80275-8-9

Editör
Demet Demeter

Dergiye Ulaşabileceğiniz
Adresler

Şişli: Merkez Mah. Hasat Sok.
Sebil Apt. No:9 K:4
Taksim: Mephisto
Beşiktaş: Mephisto
Bakırköy: Beyazadam Kitabevi
Kadıköy: Akademi Kitabevi /
Aram Kitabevi / İkinci Adam
Yayınevi / İmge Kitabevi /
Mephisto / Nudem Cafe /
Sarya Kitabevi

İzmir: Yakın Kitabevi /
Kabuk Kitabevi (Alsancak)

Kapak Tasarım
Sena Şat

Sayfa Düzeni
Delal Erol

Yeni Dönem Yayıncılık
Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri
Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti.

Sofular Mah. Sofular Cad.
No: 8/3 Fatih/İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57

Baskı
Serdem Ofset
Ali Başaran ve Ort.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok.
2. Matbaacılar Sanayi Sitesi
D:1NE4 Zeytinburnu/İstanbul
0212 674 4492
Sertifika No: 34881

Sitemizi incelediniz mi?

İçindekiler

Çıkın	3
Bir Devir Kapanıyor!	4
Bu Hayat Değişecek	6
Eşit Ve Özgür Olacağız.....	8
Yeni Bir Gün.....	10
Nasıl Yaşamalı.....	12
İstanbul Sözleşmesi Üzerine	14
25 Kasım'da Sokaktayız.....	16
Haberler.....	17
Kadın Mektupları	20
Tolika/ "Bacıkam Al Beni Yanına".....	23
Dolunay Ve Kadın	26
Kadınım.....	28
Delilikler Tanrısı/Tanrıçası.....	29
Küba Devriminin "Kalbi" Celia Sanchez.....	30

İletişim

Sizin de söyleyecekleriniz var, biliyoruz. Bize üretimlerinizi ulaştırın, daha çok kadın sesimize ortak olsun.

gmail: dunyayabaskaldir@gmail.com

instagram: @dunyayabaskaldir

twitter: @DunyayaBskldr

facebook: Dünyaya Başkaldırıyoruz

web: dunyayabaskaldir.wixsite.com/kadin

çıkın

Merhaba,

4. Sayımızla siz okurlarımıza yeniden merhaba diyoruz.

Pandemi koşullarına denk geldi 3. ve 4. sayılarımız. Koronavirüs nedeniyle sokağa çıkma yasaklarının yoğun yaşandığı pandeminin ilk aylarında 3. sayımızı dijital ortamda çıkardık ve paylaştık. “Evlerimizde kaldığımız” (ne kadar kalabiyorsak) ilk dönemler, dışarı bile çıkamadığımız için tercih ettik bu durumu.

Şimdi 4. sayımızı matbaa baskısı ile çıkarıyoruz. Daha çok yüz yüze sosyal mesafe kuralına uyarak ulaştıracağız dergimizi sizlere...

Dünyaya Başkaldırıyoruz kadın dergimiz Ekim Devrimi'nin yıldönümü olan 7 Kasım'da 1. yılını dolduruyor. Yeni yeni okurlarıyla ve yazarlarıyla bir yılı geride bırakmanın sevincini yaşıyoruz aynı zamanda.

7 Kasım'da Marksist Kadın Akademisi de yeniden (bu sefer dijital ortamda) başlıyor. Sevgili kadınlar birlikte üretip birlikte öğrenmeye hazırlanıyoruz...

Bu sayımızda kadına dair pek çok yazı bulacaksınız. İstanbul Sözleşmesi'nden kadın filmine, kitap tanıtımına, şiire kadar birçok yazıyla siz okurlarımızla buluşacağız.

Koronavirüsten kaynaklı ölümler devam ediyor. Bu sürecin en fazla yükünü taşıyanlar ise yine biz kadınlar olduk. Bu süreç bitmiş değil.

Toplum olarak hasta hasta toplu taşımalarla, metrobüslerle işe gidip geliyoruz. Ama yetmiyor. Yine açlıkla, yoklukla, yoksunlukla boğuşuyoruz. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de bu Koronavirüs...

Virüsten mi yoksa açlıktan mı öleceğiz ikilemiyle yaşıyoruz, her gün şiddete uğruyor, öldürülüyoruz...

Bizler kadına yönelik şiddete karşı önümüzdeki 25 Kasım'da sosyal mesafeye dikkat ederek yine sokaklarda olacağız. Dünyaya Başkaldırmaya devam edeceğiz!

“Bütün kadın savaşçıların yeni bir dünya kavgası, Dünyaya Başkaldıran Kadınlarla SÜRÜYOR!”

Bir Devir Kapanıyor!

Emperyalist-kapitalist sistemde dünyanın her köşesinde, günün tüm zamanlarında kadın katliamı var. Katliamlar her gün, gözle-
rimizin önünde oluyor. Yapılanlar sermaye ve erkek egemen toplumun ortak katliamlarıdır. Kadınların üzerinde baskı uygulaması, aş-
ğılaması ve katletmesi, erkeklerin alçalışdır; bu aynı zamanda, bu toplumun alçalışdır, çürümesidir.

Toplumun çürüdüğüünün en başta gelen göstergelerinden biri, kadınlara ve çocuklara karşı tavrıdır. Her gün yapılanlar, toplumun nasıl aşağılık bir tavır içinde olduğunu ortaya koyuyor. Sorun çok açık, kadının toplumsal konumu değiş-
medikçe, bu sonuçlarla devamlı karşılaşacağız.

Kadınlara karşı yapılan saldırılardan erkekler kadar, toplum da sorumlu tutulmalıdır. Bu konuda bazıları, yalnızca erkekleri sorumlu tutup, toplumu aklıyor; diğer bazıları da, yalnızca toplumu sorumlu tutup, erkeklerin yaptıklarını hafifletiyor. Kadınlara karşı yapılan saldırılardan ve baskılardan erkekler ve kapitalist toplum sorumlu tutulmalı.

Kadınlara ve çocuklara yapılanlar, bireylerin birbirlerine ve topluma nasıl yabancılaştığını çok çarpıcı biçimde açığa seriyor. Toplumsal çürüme, yabancılaşmanın çok ileri boyutlara varmasıdır. Bireyle toplumun yabancılaşmasında asıl sorumlu tutulması gereken toplumdur. O halde değiştirilip dönüştürülmesi gereken toplumdur. Kapitalist toplum yıkıldığında onun tüm sonuçları da ortadan kalkar. Şu da çok nettir: Bu baskı toplumunu yıkarak kadının konumunu da değiştirmiş oluruz. Sonuca eylemlerimizle

varacağız. Her gün yeniden ve yeniden dövüşerek burjuva toplumu devirecek erkeklerin egemenliğine son vereceğiz.

Toplumsal çevrenin insan üzerindeki etkisini kadınlar sınıflı toplumlar tarihi boyunca tüm yıkıcı sonuçlarıyla yaşadılar. Bu çevre, yani toplum erkeklerin egemenliğine dayanıyor. Mark'tan önce, birey çevre ilişkisinde, insanı biçimlendirenin çevre olduğu söylendi. Ama daha ileri gidilmedi. Yani dünya yalnızca yorumlandı. Marx daha ileri gitti ve onlardan temel farkını ortaya koydu, esas mesele dünyayı değiştirmektir:

“eğer insanı biçimlendiren kendi çevresi ise, kendi çevresini insanileştirmesi gerekir.” Ve biz marksist kadınlar böyle düşünüyoruz. Erkeklerin egemenliğine dayanan bu çevreyi dönüştüreceğiz. Kadınlar, proletaryayla birlikte yeni bir toplum kuracaktır. Bu toplum yalnızca yeni bir toplum olmayacak, kadınların özgür olduğu, insani bir toplum olacaktır.

Kadınlar, özgürlüğü gerçek yapacak bir güce ve militanlığa sahiptir. Kadınların tarihteki bütün olaylarda, devrimlerde oynadığı savaşıçılığa rağmen yirminci yüzyılda da tüm toplumsal devrimlerin en etkin bir gücü olmalarına — ki kadınlar olmadan zafer elde edilemezdi, yine kadınların rolü olmasaydı 9 Mayıs 1945, bu büyük zafer olmazdı- ve en son yirmibirinci yüzyılın toplumsal ayaklanmalarındaki kesin başarılarına rağmen, evet tüm bu ve başka tarihsel olaylardaki tartışmasız ağırlığına rağmen bütün bunlardan sonra, kadınları edilgenlik içinde görmek, insanlığın ilerlemesini hiç ama hiç anlamamaktır. Bu güne dek kadının olmadığı, kadın heyecanının-

“Kadınlar, bugün tarihte ilk kez kendi özgürlüğü için savaşıyorlar. Bu nedenledir ki, kadınlar, dünyayı değiştirecek devrimlerde daha yüksek bilinç, kitlesellik, enerji ve savaşıçılıkla yer alıyorlar.”

dan yoksun, tarihte tek bir büyük olay yoktur. Kadınlar, tarihin edilgen değil, etkin bir gücüdür. Kadınların etkin olarak yer aldıkları her tarihsel değişimden sonra, kurulan her yeni toplum kadınların konumunu sürdürmüştür. Fakat çağımızda durum tamamen farklıdır. Kadınlar, bugün tarihte ilk kez kendi özgürlüğü için savaşıyorlar. Bu nedenledir ki, kadınlar, dünyayı değiştirecek devrimlerde daha yüksek bilinç, kitlesellik, enerji ve savaşçılıkla yer alıyorlar.

Devrimci bir bakış açısı taşımayanlar, kadın sorununda dikkatleri daha çok kadınlara yönelik artan baskılara çekiyorlar. Kadınların bu baskılara karşı artan başkaldırılarıymışa olduğundan daha az önem veriyorlar. Oysa, geniş kadın kitlelerinin asıl dikkati, kadınların her yerde ve küresel ölçekte yükselen başkaldırılarına yöneltilmelidir. Belirleyici olan, kadınların tam kurtuluş için, dünyaya başkaldırmasıdır.

Çağlar boyu süren kölelik, bağımlılık, sürekli aşağılanma, ezilme, saldırıya uğrama, katliam, hapis hayatına rağmen kadınların coşkusu, heyecanı, yaşam tutkusu ve mizah duygusu yok edilemedi. Paris Komünü sırasında resmedilen kadın, ayaklanma sırasında en önde çarpışan kadınların bu özelliklerini yansıtır. Devrimci kadınlar, yirminci yüzyılı sarsan devrimlerin harekete geçirici gücüdür. Günümüzde, hemem hemen tüm isyan ve ayaklanmalar kadınların adıyla anlatılır. Gezi bu kadınların coşkun eylemciliğinin, mizah

duygusunun zirvesi oldu. Gezi zekası, kadın zekasından başka nedir ki!

Kadınların yaşama gücü; en iyi tutkuları, mizah anlayışı, birçok yeteneği, kadınların özgür olduğu koşullarda kabına sığmaz bir gelişme gösterecektir. İşte o zaman, yaşamı bir başka olur.

Kadınlar, toplumu, toplumsal koşulları değiştirmek için savaşıırken, aynı zamanda kendisini de dönüştürür. Başka bir kadın olur. Kadınlar geçmişle köklü kopuşu, ancak bir devrimle sağlayabilir. Toplumsal devrim, sadece, kadının toplumsal konumunu değiştirmez, onu çok yönlü olarak dönüştürür:

“Kadının zihinsel ve duygusal yapısını dönüştürmek’, ‘kadının konumunu’ değiştirmek kadar önemlidir.”(A. Kollantay)

Hedef kadının tam kurtuluşudur. Reformist kadın hareketlerinin neredeyse ana hedef haline getirdiği yasa karşısında eşitlik, kadının konumunu değiştirmez. Yaşam karşısında eşitlik olmalıdır.

Kadınları sosyalizme kazandırmak ve kadınların özgürlüğünü gerçekleştirmek. İşte komünistlerin, kadın sorunundaki temel politikası budur.

Kadınlar, dünyanın her yerinde eyleme geçiyor, isyan ediyor, dünyaya başkaldırıyor.

Bu büyük mücadele kesinlikle sonuç verecektir.

Kadınların köleliği, bağımlılığı, ezilmesi sona erecektir.

Bu devir kapanacak!

Bu Hayat Değişecek

İpek İnci

Devrimin ilerlemesi, kadınların her yerde gelişen isyanı, ayaklanmaları, kısacası, dünyaya başkaldırması kapitalist sistemin ve erkek egemenliğinin ne kadar yozlaştığını açığa çıkardı. Eski toplumun yozlaşmasının acısını asıl olarak kadınlar ve genel olarak tüm ezilen ve sömürülen halk kitleleri çekiyor. Özel mülkiyete dayanan bu toplumsal düzen yozlaşmış ve ömrünü tamamlamıştır. Toplumsal düzenin ezdiği kadınlar, işçi sınıfı, gençlik, emekçi kitleler, bu toplumsal yapıyı yıkmak için her yerde eylemde, her yerde devrim fırtınası estiriyor.

Kadınların her yerde isyan ve devrim ateşi yakması temelsiz değildir. Bu baskı ve sömürü toplumu, bu yoz toplumsal düzen, kadınlara karşı şiddetlenen saldırıları ve artan kadın katliamlarıyla en isyan ettirici bir durum yaratmıştır. Yalnızca basit bir isyan ettirici bir durum değil. Somut durumu böyle koymak, gerçek durumu hafife almak, onu yumuşatmaktır. En isyan ettirici durum, bugün milyonlarca kadını ayağa kaldıran durumdur.

Kadınlar için ve emekçiler için bu en isyan ettirici durum, en patlayıcı toplumsal durumdur. Bu koşullarda, kitlelerin bulunduğu her yeri eylem alanı haline getirmesi boşuna değildir. Bugüne kadar sayısız eylem yapıldı, fakat koşullar ve durum değişmedi. Bu durumda, daha büyük daha yıkıcı-devrimci ayaklanmaların patlak vermesi kaçınılmaz. Yüzmilyonların küresel ayaklanması önümüzde.

Devrimci komünist kadınlar tarafından ifade edilen “Kadın-İsyan-Devrim” sloganı sermaye egemenliğini ve erkek egemenliğini tehdit edici bir niteliğe sahip. Ancak devrimi hedefleyen sloganlar, en isyan ettirici bir durumda kadınlara doğru bir yön gösterebilir.

“Kadın, Devrim, Özgürlük!” Sloganı kadınların gerçek özgürlüğünü bir devrim sorunu olarak ortaya koyar. “Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı!” sloganı, özgürlüğün günün sorunu olduğunu kadın kitlelerine gösteriyor. Kadınların görüşleri, devrimi, sosyalizmi hedeflediği için egemen güç için tehditkardır. Kadınların eylemleri aynı çerçevede, bugünkü sistem için tehdit edicidir. Bugünkü toplum çerçevesini aşmayan bir hareket, baskı toplumu için tehdit olmaktan uzaktır.

Tehditi gerçeğe dönüştürmeliyiz. Bunun anlamı, mevcut toplumsal düzenin değişmesidir. Bu toplumu değiştirebiliriz. Bunun koşulları oluşmuştur. Devrimin öznesi, işçi sınıfı, kadınlar, emekçi kitleler, değişimi sağlayacak güce sahiptir. Toplumun devrimci değişiminde kadınların mücadelesi etkin bir rol oynar. Kadınların devrimci enerjisi harekete geçirilmeden ne devrim gerçekleşir, ne sosyalizm kurulabilir, ne de kadınlar özgür ve eşit olur. Bütün sorun, bu enerjiyi tüm devrimci güçlerle birlikte devrim için harekete geçirmektir. Bütün devrimci kitlelerin güç ve enerjisi devrimde birleştirilmelidir. Bu mücadele ve birleşik devrimci güçle sonuç alabiliriz.

Dünyada bütün ilerici, devrimci kitle hareketlerine itilim veren, sürükleyici devrimci bir ortam var. Kadınlar bu olağanüstü devrimci ortamdan etkileniyor. Bu etkiyle daha ileri atılıyorlar. Ama kadın hareketi sadece etkilenmek gibi edilgen bir konumda değildir; aynı zamanda bütün kitle hareketlerini etkileyen aktif, bilinçli, bilgili, birikimli ve deneysel bir düzeydedir. Tarihin en devrimci, en yoğun-devrimci döneminden geçiyor dünya. Bu devrimci yoğunluk, kendini, kadınların mücadelesinde gösteriyor. Bu yoğunluk kendi sonuçlarını doğuracaktır: Devrimin zaferi, kadınlar için eşitlik ve kurtuluş.

Eşit Ve Özgür Olacağız

Deniz Eylem

Erkeğin, sermayenin, burjuva devletin biz kadınlara yönelik saldırıları, baskıları ve terörü şimdi daha bir yoğun, şiddetli ve iğrenç düzeyde. Fakat günlük yaşamda sadece bunlar olmuyor. Canlı yaşamda kadınlara karşı kesintisiz olarak sürdürülen erkek baskısı, kadını öven parlak, süslü laflar, şiirler, filmler vb ile birlikte yürüyor. Aynı anda, aynı süreçte, aynı ilişki içinde. Erkek güzellemesi, yalnızca, kadının ezilmesini örtmeye yarıyor. Yani baskı ve güzellere aynı madalyonun iki yüzü gibidir.

Erkeğin kadına yönelik güzel sözleri, kadının toplumsal konumunda, yani ezilmesinde en ufak bir değişiklik yaratmaz. Biz kadınlar; süslü püslü sözler değil eşit ve özgür olmak istiyoruz. Yani toplumsal konumumuzu köklü olarak değiştirmek istiyoruz. Bizler, kadına yönelik boş ve aldatıcı sözlerin kadınlara karşı artan aşağılık saldırıların, katliamların üstünün örtülmesini, dikkatlerin başka tarafa çekilmesini sert biçimde teşhir etmeliyiz. Aksi takdirde kadınlar olarak, erkeğin, toplumun ve siyasi iktidarın bir oyuncağı durumuna düşeriz.

Kadınlar, kadın olmaktan ileri gelen, ikincil sorunlarla kendini oyalarsa, sistemin tüm toplumu çürütmesi sonucu kendi en canlı, en iyi güçlerini de yitirmiş olurlar. Kapitalizm herkesi çürüttüğü gibi, toplumun en canlı, en enerjik, hayat dolu güçlerini de çürütür. Bu toplumun dönüşüme uğraması bir zorunluluk iken, bunu başaramamak, toplumun tamamen

çürütmesini kabullenmek demektir. Burjuva sistemin toplumu büyük yıkımlara, felakete sürüklemesi önlenemez. Bunun yolu toplumsal devrimden geçer. Kadınlar, kadınların eşitlik ve kurtuluş hedefiyle, devrimde daha etkin rol üstlenmelidir.

Her insan kendi çağının koşullarına bağımlıdır ve bu koşulların çerçevesinde hareket eder. Devrimcilik şurdadır ki, nesnel toplumsal koşullardan hareket eder, fakat bu koşullara boyun eğmez; toplumu, çağı, toplumsal koşulları değiştirmek için mücadele verir.

Bir kimse, hem bir çağda, bir toplumun bireyi olup, hem de ondan ayrı davranamaz. Kadınların ve proletaryanın kurtuluşu, varolan toplumu dönüştürmesi uğruna mücadeleden ayrı olarak ele alınmaz. Kadınların toplumsal konumunun değişmesi, bir çağın — kapitalizm çağı — sona erdirilmesini gerektirir zorunlu olarak. Bu çağı sona erdirmek, kadınların tüm ezilen sınıfların, toplumsal grupların kurtuluşunun ön koşuludur.

Toplumsal devrim kavramı, yalnızca toplumun dönüştürülmesini ve sınıfların kaldırılmasını içermiyor. Kadının gerçek eşitlik ve gerçek özgürlüğünü de içeriyor. Bu hedefin gerçekleşmesi için devrimci bir strateji belirlenmelidir. Feminist kadın hareketleri, reformist olduğundan, kadınların kurtuluşuna yönelik devrimci bir stratejileri yok. Onlar zaten şunu söylüyorlar: "Reformist ile devrimci etkinlik arasında artık bir ayrım olamaz" (Rosalina Coward'dan akt. M. Barrett).

"Toplumsal işbölümü komünist toplumda ortadan kalkar. Tarihin bu en büyük dönüşümünü gerçekleştirecek toplumsal devrim günceldir. Dünya devrimi günceldir."

Feminist görüşte olanlar kadınların, devrimci sınıfla birlikte devrimci bir strateji izlemesini ve devrim için savaşmasını engellemeye çalışıyorlar. Devrim hedefinden yoksun bir kadın hareketi, kapitalist toplumun sınırları içinde kalan bir hareketin ötesine geçmez. Bu burjuvazi tarafından kabul edilebilir bir durumdur. Kadınların gerçek kurtuluşu, komünist kadınların hedefidir.

Kadın sorunu, sosyalizme geçilmeden, gerçek ve tam bir çözüme kavuşmadan, ortada duracaktır. Bugüne dek, kadın lehine bir çok değişiklik yapıldı. Bu sahada sağlanan tüm ilerlemelere rağmen, kadının eşitlik ve kurtuluş hedefi, ulaşılması gereken bir hedef olmayı koruyor. Çünkü, eski toplumda elde edilen haklar, sınırlıdır, kısmi düzeydedir. Kadının yasa karşısında eşitliği ancak sosyalizmde tam olabilir. Kapitalist toplum, kadının yaşam karşısında eşitliğini hiçbir şekilde çözemez. Bu köklü ve devrimci çözüm sosyalizmi gerektirir. Sosyalizm, erkek lehine işleyen tüm ilkeleri ortadan kaldırır. İşbölümü de ortadan kalkar. Toplumsal işbölümünün -toplumda, ailede — olduğu bir yerde bireysel özgürlükten söz edilemez. Kadının özgürleşmesi, özgürlük içinde gelişmesi, işbölümünün kaldırılmasını gerektirir. Toplumsal işbölümü komünist toplumda ortadan kalkar. Tarihin bu en büyük dönüşümünü gerçekleştirecek toplumsal devrim günceldir. Dünya devrimi günceldir.

Feminist hareket (kendine ister “sosyalist feminist”, isterse “marksist feminist” desinler, hepsinin siyasi anlayışı özsel olarak aynıdır) kadınların dikkatini, güç, enerji ve çabalarını, kadınların eşitlik ve kurtuluşunu

sağlayacak toplumsal devrimden uzak tutmak ve burjuva toplumda yapılacak değişikliklere çekmek için büyük bir gayret içinde. Günümüzde kadınlara uygulanan baskı da zor da bunların arasındadır.

“Sosyalist devrimin kadınların kurtuluşu için yeterli bir dava olmadığını... bazı önemli değişimlerin kapitalizmde de sağlanabileceğini...” (Michele Barrett)

M. Barrett, sosyalist devrimin sınıfsal doğasını ve kadının özgürleşmeden, bireysel özgürlükten sözedilemeyeceği biçimindeki komünist anlayışı önemsizleştiriyor. Öte yandan kapitalist toplumda kadınların lehine olan sınırlı değişiklikleri ise “önemli değişimler” diyerek abartıyor. Daha doğrusu bu yolla kadınları aldatıyor. Böylece, kadınların kurtuluş kavgasını, gerçek çözümü önemsizleştiriyor.

Türkiye ve Kürdistan’da feministlerin bütün grupları, yasal sol partiler, günlük reformist gazeteler Barrett’le aynı çizgide hareket ediyor. Reformist ve oportünist hareketler, burjuvaziyle sınıf işbirlikçi bir siyaset izledikleri için, kadınlara yönelik olarak feminist-reformist bir anlayışı benimsediler. Onlara bakılırsa, bugünkü özel mülkiyet toplumunda, kadınların lehine önemli değişiklikler yapılabilir. Geriye ne kaldıysa, onu da sosyalizm çözer. Mesela, bugünkü toplumsal yapı içinde kadın katliamları önenebilir. Yine eşitlikte ileri hedeflere varılabilir. Gerçekte bu ve benzeri görüşlerle yapılan şey kadınların oyalanması, aldatılması ve dolandırılmasıdır. Komünistler, kadınların, kadınlıktan ileri gelen istemleri karşısında kayıtsız kalmazlar. Fakat bunun kadınların gerçek kurtuluşu olarak gösterilmesine karşı ya da kadınların gerçek kurtuluşunun, reformist taleplerin arkasına itilmesi karşısında, kadınları bilinchendirirler.

Kadınların eşitliği ve kurtuluşu uğruna mücadele, kapitalizme karşı savaşımın belli bir dönemini kapsar. Bu kavga şimdi her yerde yükselişte. Bu kavga sonunda kadının özgürlükten ve eşitlikten yoksun konumu değişecek. Kadın eşit ve özgür olacak!

Erkeğin lehine işleyen bütün ilkeleri ortadan kaldıracacağız!

Yeni Bir Gün

Seher Dursun

Merhaba sevgili kadınlar. Bugün de gözlerimizi yeni bir güne açtık. Kimimiz işe gidiyor kimimiz ise işsiz, belki de işten atılmamışsınız (sonuçta işten atılmalar yasak!) ama ücretsiz izne çıkarılmışsınız. Evden çalışıyor olabiliriz belki, hani şu mesai saatleri belli olmayan çalışma biçimi var ya ondan bahsediyorum evet. Ya da evde çocuk bakıyoruz, elbette hem evden çalışıp hem de çocuklarla ilgileniyor olabiliriz. Çocuğun uzaktan eğitimi nedeniyle bilgisayar konusunda bir deha olmuş olabiliriz, neden olmasın? Yemek, ev temizliği ve dahasını saymıyoruz.

İşe gitmek demişken, özel araçla işine giden varsa ne şanslı, tıklım tıklım otobüslere, minibüslere binmiyorsa. Ha gerçi geçenlerde çok doluydu binmeyin dediler, herhalde bizim patronlara da söylemişlerdir bunu eminiz anlayış göstereceklerdir. Fabrikalarda, atölyelerde çalışma koşulları mı? Onlar elbette iyi aksi mümkün mü hiç?

“...Bir kadınsan hayatının her yanı baskı, yaşamına müdahale, güvensizlik ve şiddetle çepeçevre. Kadınların öldürüldüğü, şiddete-tacize-tecavüze uğradığı, kanunların tecavüzcüleri koruduğu bu sistemde kendimizi ne kadar güvende hissediyoruz?”

Belki de daha iş yaşamına atılmamışsınız, henüz daha asgari ihtiyaçlarımız için sömürünün doruğunu yaşamamışsınız. Okula gidiyoruz ya da uzaktan eğitim görüyoruz; görebiliyor muyuz orası ayrı tabii. İnterneti, tableti, faturası...

Bir kadınsan hayatının her yanı baskı, yaşamına müdahale, güvensizlik ve şiddetle çepeçevre. Kadınların öldürüldüğü, şiddete-tacize-tecavüze uğradığı, kanunların tecavüzcüleri koruduğu bu sistemde kendimizi ne kadar güvende hissediyoruz?

Kimimiz televizyon kanallarından kimimiz telefonlarımızda yüklü sosyal medya hesaplarımızdan haberlere bakıyoruz. Her gün kadınların öldürüldüğü, şiddete, tecavüze uğradığı, ekonomik krizin giderek derinleştiği, işsizliğin ve sefaletin çığ gibi büyüdüğü, askıda ekmek

kampanyalarının bir lütuf gibi önümüze sunulduğu, evimize ekmek götürmüyoruz demenin abartılı bulunup keyif çayı içmemizin tembuhlendiği bir dünyayı her gün ve her gün yaşıyoruz, bunu yaşamak zorunda bırakıyoruz.

Faşizmin saldırıları ile nefes alamaz duruma getirilmek isteniyoruz. İstanbul Sözleşmesinin kaldırılması tartışmaları, eve kapanmanın ve dolayısıyla ev içi şiddetin çığ gibi büyümesi, kadınların öldürülmesi, şiddete-tacize-tecavüze uğraması, tecavüzcülerin devlet tarafından korunması, kıdem tazminatımıza el uzatılması, grevlerimizin devletin güvenliği zedelediği gerekçesiyle keyfi olarak yasaklanması, işten çıkarmalar yasaklandı denilerek ne kadar süreceği belli olmayan ücretsiz izinlere ayrılmamız, ne eğitim ne de sağlık hakkından yararlanabiliyor oluşumuz... Belki de sayfalar dolusu yazabileceğimiz eşitsiz yaşam koşulları ve bütün bunların pandemiyle birlikte derinleşmesi...

Bu sorunları yaşayan milyonlarca kadınızdır. Gencinden yaşlısına, işçisinden beyaz yakalıya, tüm yaşamımızı harcamamıza rağmen en temel ihtiyaçlarımızı bile karşılayamıyoruz, yaşayabilmek için sözleşmelerin uygulanması gerektiğini haykırıyoruz. Kapitalist sistem için bir değerimiz yok. Bir sokak başında ya da bir fabrikada bant başında ölebiliriz, belki tarlaya çalışmaya giderken ya da evde açlıktan, belki de koronadan. Bunun hiçbir önemi yok.

Peki özgürlük ve yaşam taleplerimizin çözümü nerede? Karşımızda her gün her fırsatta bizlere saldıran bir sistem dururken bu sisteme karşı çözümün sözleşmelerden geçmediğini yaşamlarımızdan görüyoruz. Elbette kazanılmış tüm haklarımızı faşizmin saldırılarına karşı savunacağız, ama çözümün bu sistemi yıkmaktan geçtiğini de her zaman ve her yerde söyleyeceğiz.

Çözüm yıllar önce Clara Zetkin'in gösterdiği yerde, "Görevimiz faşizmin yok oluş sürecini hızlandırmak ve faşizmi yıkmaktır. Bugünün kaotik koşullarını aşmalıyız: Hep beraber 'İradem ve gücüm var. Ben mücadele ve zaferim. Gelecek bana aittir.' diye haykıracağız."

Nasıl Yaşamalı?

Gizem

Yoksunluk içerisinde geçen yılların ardından doğalgazlı ve bir o kadar da bakımlı evin balkonundan şehre baktı. Buzdolabı doluydu, evi sıcak iki muhabbet kuşuyla birlikte saksıda çiçekleri vardı. Bunlar için ailesinin ne çok çabaladığını, yoksulluğun acısını nasıl çektiklerini düşündü. O yılların ardından şimdi nereden gelmişti aklına o soru: “Mutlu musun?” Değildi. Mutlu değildi. Üniversiteyi bitirmiş yüksek lisansını yapmaya başlamış dönem dönem sevgilisi, şehir, iş, ev değiştirmiş ama yine de gelip dayandığı kapının önünde sorduğu soru aynıydı: “Mutlu musun?”

Değildi. Mutlu değildi. Gerçek yaşamdan kendini koparmış kitapların arasında yeni bir yol bulmuştu kendine. Yazılı hayatların pencerelerinden bakıyor soruyor sorguluyor, karanlıkta kayboluyordu.

Nasıl yaşamalı ne yapmalıym diyordu da bulamıyordu bu kuyuların dibinde. Başkalarının merhemleri yaralarını tutmuyordu kendi merhemini yapmalıydı biliyordu ama neyin iyi geldiğini bilmiyordu. Nereden tutmalıydı, yaşamın neresinden başlamalıydı, mutluluk neydi? Dayak yememek, aç kalmamak, sokakta yatmamak mutluluk değildi onun için . Baskı görmemişti, her istediği az yada çok yerine getirilmişti ailesi tarafından ama bir türlü kendisini bulamamıştı. Otuzunun kapısında, “ ne yapmalıyım” diyordu, “kimim ben, ne severim, nelerden vazgeçerim tutkum var mı mesela, yaşadığıma dair bir kırıntı nerede bulurum?”

Bulamıyordu. Kahve fincanlarını kapatmaktan da vazgeçiş bundandı. Beklediği, özlediği neydi bilmiyordu ve bu ne zaman onu bulacak onu da bilmiyordu. Evlenip çocuk yapmak mutlu edecek miydi onu, rutin bir yaşamın sıkıldığı yüreği hayır diyordu hayır.

Bütün erkekler birbiri gibiydi özgürlükçüsü, filozofu, öğretmeni, sanatçısı hepsi kadını evde sevmeyi biliyordu da sokakta tanımiyordu. Hiç tanımadığı bir adamı yıllarca bekleme telaşına kızdı, yalnız bir kadının nasıl güçlü olacağını düşündü.

“Akşama ne yemek yapalım” diye girdi balkona annesi. Tek derdi buydu emektar kadının. Böyle mi olacağım bende diye düşündü. Yemyeşil gözleriyle anne cevap beklerken kaşlarını çattı. “Bugün yemek yapmayalım anne” dedi. “Bunu düşünmeden oturalım.” Epey bir suskunluktan sonra; “Mutlu musun anne?” dedi. Afalladı kadın: “Bu ne biçim soru Gizem tabi ki mutluyum.”, “ Nasıl mutlusun mesela anne hiç gülmeden, heyecanlanmadan, koşmadan . Mutlu olduğunu nasıl anlar bir insan?” Düşündü annesi, hüznünlendi; “Ağlamıyorsa mutludur kadın.”

“Ağlamıyorsa mutludur kadın, kadın ağlamıyorsa mutludur, mutludur kadın ağlamıyorsa”... Beyninde döndü durdu bu cümle... Annesi de mutlu değildi. Kendisi gibi hüznünlü bir kırıklıkla geçiyordu günleri. Mutlu bir kadın aradı gözleri. Bu küçük şehrin küçük insanları mutlu değildi, üzgün de değildi. Tıpkı yazın sıcaklığında dalgasız akan ırmak gibiydiler. Böyle dalgasız mı yaşamak istiyordu? Hayır. Neden ondan başkası sormuyor, sorgulamıyordu? Neden herkes halinden memnundu? Kalbinin attığı ilk limanda durabilecek kadar gitmeye hazır ama durabilecek bir liman bulamayacak korkusuyla yola çıkamayacak kadar ürkekti şimdi...

İyi piyano çalar, duyduğu ezgiyi yazardı ne önemi vardı tüm bunların? Ne işe yarayacağını bilemediği bu yetenekleri onu neden mutlu etmiyordu? Bir yol bulmak gerekiyordu. Ürettikçe mutlu olacağı mutlu oldukça üreteceği bir yol.

Bir insan bir şeye karar verdiğinde işin en ağır tarafı geride kalmıştır, yapacağı tek şey kalkıp yürümektir. O ise bir köşede oturmuş suyun üstündeki çay gibi demlenmeye çalışıyordu; karar vermeye, yolunu bulmaya...

...

Kanatlarının kırıklığının geçtiğini sandığı her seferinde yeniden uçmayı deniyor, yeniden düşüyordu . Artık düşerim korkusuyla uçmaktan bile vazgeçmişti. Çevresindeki arkadaşlıklar sıradan geliyordu. Kimseyle iletişim kurmuyor, ilişkilerin sahteliklerini eleştirmiyordu bile!.. Kendilerini anlatmak için çağrıldığı toplantılara alışmıştı. Yüreğine dokunan bir dostu olmadığı içinde iyice suskunlaşmıştı. Bu şehre, bu yaşama, bu düzene ait değildi. Emek verdiğinde çiçeklenecek umuduyla büyüttükleri hep solmuştu. Belki de bundandır kaktüslerle doldurduğu yaşamının sırrı. Dikenlerin sonradan gösteren insanlardan kaçıp en başında ne olduğunu belli eden kaktüslere sarılması...

Dürüst ve çikarsız sevgilerle dolu bir yaşam istemişti sadece. Çevresini saran sahteliği yırtmak istiyordu, ötesinde gördükleri daha korkunç olacak kaygısıyla buna da yeltenemiyordu. Demleniyordu kadın. Kendini uzun bir yolculuğa çıkaracak enerjiyi depoluyordu. Etraflıca düşünecek ve karar verdiğinde hiç düşünmeden adım atacaktı. Yaşamı doğayı seven bu kadın sevmeye değer insanlarla oturup dürüst ilişkiler kuracağı bir yarına yürümenin eşliğinde öylece suskun, uzaklara dalmış bekliyordu...

İstanbul Sözleşmesi Üzerine

Sena Demir

Eski bir tabirle, “makarayı biraz geriye saralım”. Bir süredir, dinci-faşistler, herkesin gözü önünde ilerici, demokrat kadınlara karşı açıktan bir linç, saldırı başlatmışlardı. Sosyal medya üzerinden, akademisyen, gazeteci, sanatçı, öğrenci... kimi gözlerine kestirmişlerse hakaretler, tecavüz tehditleri yağdırmışlar ve bu saldırının altında da iktidar çevresinin -onlarla anılan troller ve yeşil toplar- olduğu anlaşılmıştı. Bunlara sokakta tepki almayan dinci-faşistler, iktidarın genel saldırı dalgasını da görerek (-meslek örgütlerinin dağıtılması, sosyal medyanın engellenmesi, kıdem tazminatının kaldırılmaya çalışılması vb-) durumdan vazife çıkarıp İstanbul Sözleşmesini’de gündeme getirdiler. Türgev gibi kurumlara bakanlar, danışmanlar ardı ardına sözleşmeyi istemediklerini belirttiler ki zaten yıllardır “dindar ve kindar” bir nesil için hepsi canla başla çalışmışlardı da. Ama dertlerinin sözleş-

meden daha fazlası olduğu da kesin; işin adını koymak Ayasofya toplanmasına nasip oldu. “Hilafet isterük” diye çıktılar. İktidara yakın basın “hilafet için tam zamanı” diyecek kadar moral kazanmıştı. Böylece, her fırsatta kadınların ahlaksızlığından dem vurarak hilafeti-şerr’i devleti gündeme getiren dinci faşistler için İstanbul Sözleşmesi’nin iptal edilmesi istemi, “hilafet” istemi karşısında yalnızca küçük bir detay, ön girizgah olduğu da anlaşılıyordu. Ancak kadınlar, üstüste işlenen cinayetler ve saldırılar artınca, pandemiye bakmadan — ne de olsa ikisi de kara, açık bir ölümdü- sokağa çıktılar. Kolluk güçleri bir çok yerde eylemlere saldırdı. “Kadınlara yönelik şiddet dursun” diyen kadınlara devlet güçlerinin böylesi saldırısı ilk değildi, fakat bir tarafta dinci-faşist kitlenin önü açılırken diğer tarafta gazlar sıkılıyor, coplar inip kalkıyorsa bu sürecin

“...Sorulması
gerekten soru
özgürlük ve yaşam
sorununun
çözümü nerededir?
Ve ısrarla,
pratiğin de
doğruladığı biçimde,
buna vereceğimiz
tek yanıt,
sosyalizmdir.”

kendi karakterini ortaya koyar. Durum bir sözleşme sorunundan daha fazlasıdır. Kadın özgürlüğü sorunu her aşamasında tamamen siyasal-toplumsal bir devrim sorunu halinde yaşanmaktadır. Ancak feministler hala sorunu sözleşme boyutuyla tutmakta ısrar ederek, durumu yumuşatma gayesiyle, iktidara bağlı gerici Kadem'i tam bu anda desteğe çağırdı. Ne de olsa İstanbul Sözleşmesi'nde onlar da vardı. Fakat dinci-faşistlerin Kadem'e küfürler arasındaki mesajı açıklı: “Sözleşme bitti, hilafet için yerinizi alın”. Bunun üzerine Kadem “Sözleşme iyi ama düzeltme yapabiliriz” diyerek lanse edilenin aksine kendi yaratıcılarına destek verdi. Herkes topu RTE'ye attı. RTE ise dinci-faşistlerin hala patronu olduğunu hatırlatarak, “merak etmeyin kendi sözleşmemizi yaparız” dedi. Bunun iki anlamı vardı: Biri, kadın sorununda artık her türlü saldırının anti-demokratik uygulamanın bizzat yürütücüsü olacağını alenen ilanı, diğeri de hızla uzaklaşan “muhafazakar” etiketli kadınların daha fazla uzaklaşmalarının önünü kesme arzusu. Böylece, sözleşme öldü, yaşasın yeni sözleşme! Özgürlük ve yaşam sorununu sözleşmelere indirgeyenlere bu sonuç hayırlı olsun, ancak emekçi kadınların bu ayaklanmalara artık tahammülü kalmamıştır.

Öte yandan bugünlerde sorulan soru şu: “Ne oldu da sözleşmeden vazgeçiliyor?” Soruya geçmeden önce “Ne olmuştu da iktidar sözleşmeyi kabul etmişti?” bir bakalım.

2011'de sözleşme tamamlanırken, iktidar bir yandan da Kürt ulusal hareketini masada boğmak için hazırlanıyordu. Ancak sokaklar hareketliydi. 2008-2009-2010 toplumsal mücadelenin yeni bir ivme kazandığı yıllar olarak yaşanıyordu. Sokaklarda işçilerin, Alevilerin, hatta esnafların, çiftçilerin, eczacıların, öğretmenlerin, öğrencilerin büyük kitlesel eylemleri görülüyor. 8 Martlarda kadınlar, 21

Martlarda Kürt halkı, adeta gövde gösterileri yapıyordu. İşçilerin Taksim-1 Mayıs kararlılığı tüm çatışmalara rağmen sürüyordu. Yani sözleşmeye hükümetin dahililiyeti istek biçiminde değil, toplumsal mücadelenin baskısı ile oldu. 2014'te de imzalandı. Ama pratikte hiçbir anlamı olmayacak kadar kağıt üstünde tutulan bu güdük reform kırıntısından feminizm başarı hikayesi çıkarmaya çalışırken, burjuvazi de, dinci-faşist iktidar da yarattığı yansımaya içerde ve dışarda nefes almaya uğraştı. 6 yılda ise ortaya çıkan tek gerçek ancak birkaç bin kadının o an ölmekten kurtulması oldu, yarın değil. Milyonlarca kadının, cinsel, ekonomik, toplumsal şiddete uğradığı gerçeği ile sözleşmenin varlığı sürekli çatışır oldu. Bir tek maddesi bile hayat bulamadan ışığı sönmüştü. Kadınların bağımlılığının, ezilmesinin, aşağılanmasının, katledilmesinin, vücut bulmuş hali olan dinci-faşist iktidar varken, bunun aksi mümkün değildi de. Nihayetinde bugün halklara emekçi sınıflara topyekün saldırıya geçildiği sırada kağıt üstünde bile olsa faşizmin buna tahammülü olmadığını görüyoruz. O nedenle “ne oldu da sözleşmeden vazgeçiliyor” sorusunun peşine düşmek, kadın özgürlük mücadelesini ileri taşıyamaz, çünkü bu yeni bir “sözleşme” arayışıdır. Oysa sorun sınıflar savaşımının en yakıcı biçimlerinden birisidir. Yani kadın özgürlük sorunu sınıflar savaşımından bağımsız, ondan ayrı olan bir sorun değildir.

Sorulması gereken soru “özgürlük ve yaşam sorununun çözümü nerededir?”. Ve ısrarla, pratiğin de doğruladığı biçimde, buna vereceğimiz tek yanıt, sosyalizmdir.

Feminizm, on yıllardır, kadınlara, sorunun sınıflar üstü, iktidarlar üstü bir sorun olduğunu anlatarak boş inançları ve sahte umutları gerçeklerle değiştirmeye çalışmıştır. Ama sorun her seferinde gelip aynı duvara çarpmıştır. Bugün sözleşmeler kapışmasında da olan şey budur! Kadınların özgürlük ve yaşam talebi siyasal-devrim taleplerinden bağımsız değildir. Siyasal talepleri olmayan bir özgürlük mücadelesi de tarihte yoktur. Dinci faşist kitlenin “hilafet isterük” naralarının ilk hedefi kadınlar ve onların üzerinden tüm emekçilerdir. Bu naralara, saldırılara emekçi kadınların vereceği yanıt devrimden başka bir şey olamaz. Köklü ve güçlü bir değişim isteyen kadınlar özgürlük mücadelesini daha ileriye taşıyacaktır. Sözleşmelerle oyalanacak kadar lüks koşullara sahip değiliz.

25 Kasım'da Sokaktayız!

25 Kasım 1960, Dominik Cumhuriyeti'nde uçurumun kenarında 3 kadın cesedi bulundu...

Patria, Minerva ve Maria... Mirabel Kardeşler...

KELEBEKLER adıyla anılan Mirabel Kardeşler Trujillo diktatörlüğüne karşı, ülkelerinin siyasal özgürlüğü için mücadele etmiş, Clandestina isimli gizli bir örgüt kurmuştur. Pek çok kez zindana düşen, insan hakları ve demokrasi için mücadelede simgeleşen kadınlar diktatörlük tarafından defalarca tutuklanmıştır. Bunlarla yetinmeyen Trujillo bir halk konuşmasında "Ülkenin en büyük iki sorunu kilise ve Mirabel Kardeşlerdir" diyerek Mirabel Kardeşleri hedef göstermiş, bu konuşmadan sadece 23 gün sonra, hapisanedeki eşlerini ziyarettten dönen üç kız kardeş, uçurumdan aşağı atılarak öldürülmüştür.. Ölümünün ardından gazetelerde olayın bir kaza olduğu

haberleri çıkmıştır. İşin aslı ise Mirabel Kardeşlerin Trujillo diktatörlüğünün askerlerince tecavüz ve işkenceyle öldürülmüş olmalarıydı.

Mirabel Kardeşlerin öldürülmeleri Dominik Cumhuriyeti'nde büyük bir tepki uyardı. Direniş güçlendi ve bir yılın sonunda diktatörlük devrildi.

Daha sonra 25 Kasım dünyanın dört bir yanında Kelebekler anısına "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edildi.

Tüm dünyayı etkisi altına alan Koronavirüs ve pandemi süreci bile; kadınlara uygulanan şiddet ve cinayetin artarak devam etmesini engelleyemedi. Açlık, yokluk ve şiddete uğramak, öldürülmek sanki kaderimizmiş gibi...

Kadın cinayetlerinde sorunu erkek cinsine indirgemek, kapitalist sistemi aklamaktır. Kapitalizm, ataerkilliğin sürmesini ve pekişmesini sağlayarak her gün yeni katiller yetiştiriyor. Emekçi kadınlar yaşadıkları cinsiyet yönünden ezilmişliği, sınıfsal ve ulusal bağlarıyla birlikte bir bütün olarak ele almalı ve kapitalizmi yıkmak için mücadele vermelidir.

Bize dayatılan bu yıkım sisteminden ancak mücadele ile ve hep birlikte kurtulabiliriz.

Bu 25 Kasım'da da sokaklarda, eylem alanlarında olacağız. Ataerkil sisteme karşı öfkemizi; hep birlikte haykıracağız.

Pandemi sürecinde daha da belirginleşen ama biz kadınların çok önceden tanıdığı “evlere kapanma” çağrılarının aksine, İstanbul Sözleşmesi’ne karşı saldırıların karşısında, sokaklardaydık. Biliyorduk ki, virüs riski eve kapandığımızda azalsa da, yaşamlarımıza yapılan bu ağır saldırılar sonucu en çok evlerimizde tehlikede olduk. En çok evimizde, en yakınımızdaki erkekler tarafından öldürülüyorduk. Ülkenin her yanında kadınlar sözleşmenin hayata geçirilmesi için sokaklara döküldü. Evet, İstanbul Sözleşmesi’ni koruyacağız, ancak hiçbir sözleşmenin bizlerin psikolojik ve bedensel sağlığımızı, bizlerin yaşamlarımıza, bedenlerimize, kimliklerimize sahip çıkma kararlılığımız kadar koruyamaz. Bu nedenle sokaklara çıkan binlerce kadın, kendi iradesini bir merciye teslim etmeden bir mücadele biçimi yaratıyor. Bu kararlılıkla başta kendi hayatımızın, aslında dünyanın sömürü ve talanının yazgısını değiştireceğiz!

İran’ın Necefabad kentinde yaşayan genç bir kadın başörtüsüz bisiklete bindiği için tutuklandı. Başörtüsüne hakaret suçundan tutuklanan kadının kimliğini açıklamayan vali “Neden böyle bir işe kalkıştığı araştırılıyor.” dedi.

Dünyanın Her Yeri Sloganlarımızla Çınlıyor!

Polonya'da iktidar partisinin başvurusu üzerine AYM 'fetüsün kusurlu olduğu durumlarda yapılan kürtajların' anayasaya aykırı olduğuna, fetüste ciddi ve geri döndürülemez anormallikler olması durumunda veya doğum öncesi testler tedavi edilemez ve yaşamı tehdit eden hastalıkların varlığını gösteriyorsa, kadınların kürtaja erişiminin yasal olmadığına hükmetti. Kürtaj vakalarının yüzde 98'inin fetüsün kusurlu olduğu durumlara dayandığı, yani Avrupa'nın en katı kürtaj yasalarından birine sahip ülkede en üst mahkemenin aldığı bu karar, artık kürtajın neredeyse tamamen yasaklandığı anlamına geliyor.

Polonyalı kadınlar bu yasağa karşı ülkenin pek çok yerinde protestolar başlattı. Polis şiddetine rağmen sokaklardan ayrılmadan kararın iptalini istediler. Ülke genelinde on yıllardır görülen en büyük protesto eylemlerinin ardından karar ertelendi.

Ruhan Mavruk Tutuklandı

Şair dostumuz Ruhan Mavruk 28-29 Ekim tarihlerinde İstanbul'da yürütülen bir soruşturma kapsamında Adana'da gözaltına alındı ve İstanbul'a getirilerek tutuklandı. Ruhan Mavruk'un avukatı Seher Dursun "Mavruk 64 yaşında ve ciddi sağlık sorunları bulunuyor. Buna rağmen pandemi koşullarında toplu şekilde Adana'dan İstanbul'a getirildi. Üstelik tutuklanma gerekçesi Grup Yorum üyesi İbrahim Gökçek ve Helin Bölek yaşasın diye yapılan bir basın açıklamasına katılmak. Her iki durum da ne hukuki ne de insani yönden açıklanabilir. Sağlığı konusunda ise gerçekten endişeliyiz. Pandemi koşullarında hapisanelerde hiçbir önlemin alınmadığını da düşünürsek müvekkilim açısından oldukça riskli bir durum var. Morali ise gayet iyi ve tüm devrimci dostlarına selamı var. Sağlığı, ihtiyaçları ve hukuki durumu konusunda takipte olacağız" dedi.

Devrimci Şair Ruhan Mavruk Silivri 1 No'lu Kapalı Cezaevi'nde mektuplarımızı bekliyor.

Bimeks Mücadeleye Devam Ediyor

4 yıldır hakları gasp edilen Bimeks işçileri, patron Vedat Akgiray'ın görev yaptığı Boğaziçi Üniversitesi önünde tekrar gözaltına alındı. Maaş ve tazminatlarını isteyen işçilerden Dilek Aslan: "48 yaşındayım kimse işe almıyor. Bimeks'e gençliğimi verdim. Hiç oturmadan çalıştım, artık dizlerim tutmuyor.

20 lira kazanmak için fabrika önünde simit satıyorum. Ne yapayım, aç mı kalayım? Gençliğim Bimeks'in köleliğinde geçti, beni sömürdüler, çocuklarıma bakamadım. Bir tane çocuğum rahatsız, ilaç kullanıyor. Yeter artık! Ben bayram yüzü gösteremedim çocuklarıma, o da görmeyecek!" dedi.

Merhaba,

İki ay'a yakın zamandır bir "Konutu Terketmeme" dir uğraşıyorum. Önce 'Sosyal Medya'dan Cumhurbaşkanı'na Hakaret gerekçesi ile "Konutu Terk Etmeme" cezası verilmişti. Ne büyük gam. Sonra ara ara karakol polisleri kontrole gelir olmuşlardı. Bugün de elektronik kelepçe takılması ile geldiler. Taktırmadım. Ha bu arada işimden olduğumu söylemedim değil mi?

Pandemi nedeniyle bir kısım işçi gibi bende ücretsiz izine ayrılmak zorunda bırakılanlardan oldum. Zaten yeni başladığım işten 15-16 günlük işçi iken süresiz ücretsiz izine ayrılmak zorunda kaldım. Bir buçuk ay gibi bir zaman sonra işe tekrar çağıldım. Yukarıda belirttiğim ve artık pek çoğunuzun bildiği karar tam bu zamanda tebliğ edildi. Ve iş yeri ile bu bilgiyi paylaştığımda, ki paylaşmak durumunda idim. Karara itiraz vb süreçleri işletebilmek için çalıştığıma dair belge almam gerekiyordu, aldım. Ama "Beyhan Hanım siz bu süreci evinizde geçirin" diyerek kibarca kapı gösterildi tarafıma. İşimden de oldum. Kendi kendine katmerlenen ceza.

Bugün ise, elektronik kelepçe takılması ile ilgili ziyarete geldiler. Bu ara çok önemsenen bir karakterim. Hem dostlarım hem düşmanlarım tarafımdan. Güzel, iyi birşeyler yapıyorum demek ki. Lakin; gelen memurun elinde, elektronik cihazı ve onu takmak için kullanacağı alet edevattan başka bir şey yoktu. Yani hani emirle çalışan bir mekanizmanın parçası ya bunlar, elinde o iş emri de yoktu. Ben de o elektronik kelepçenin takılmasına müsaade etmedim. Şimdi sonuçları ile ilgili birtakım ön tahminlerim var elbette. Ve hep birlikte ilerleyen süreçte göreceğiz bunları. Amacım kendimi zorla zindana attırmak değil, ama bıçağın altında yatan kurbanlık da olmak istemeyiz öyle değil mi?

Çünkü; biliyorum ki; sosyal medya operasyonu bahane. Onlar bizlerin yaşadığı her alanı mücadele alanına çevirmemizden rahatsız. Onlar; bizlerden çaldıkları serveti geri almak için yaptığımız işlerden rahatsız. Devrim düşüncesinin kendisi tüylerini ürpertiyor. Ve bunun temsilcisi olan, bizlerin etrafımıza yaydığımız enerjiden rahatsızlar. Ama korkmuyorum, korkmuyoruz. Bulduğumuz her yerde doğruları söylemeye ve insanları buna davet etmeye devam edeceğiz.

Merhaba ben Esmâ.

Evlüyüm, üç çocuğum var. Eşim aylardır işsiz. Sigara sararak geçinmeye çalışıyorum. Esenyurt'ta çoğu kadın böyle evde çalışıyor. Penye temizleyen, sigara saran, patik- lif gibi şeyler örenler oluyor.

Böyle geçimini sağlayan birçok kadın var. Sigara sararken parmağımı makineye kaptırdım. Genelde dikkatliyimdir ve hızlı sararım fakat yorgunluktan bir anda oldu. İşaret parmağımın bu durumu çalışmamı engelledi. Ev işlerine ve çocuklara da yetişemez oldum.

Esenyurt'ta insanların en büyük sorunları çocuklar için bir alan eksikliği... Hastanelerin doluluk oranından kaynaklı istediğimiz gibi tedavi edilememiz ve işsizlik... Kimin kapısını çalarsanız çalın özellikle koronadan sonra eşlerinin işsiz olduğunu ve kıt kanaat geçindiklerini görürsünüz.

Yaşantımız sadece karın tokluğuna çalışmakla geçiyor. Gün geliyor çocuklarıma bile zaman ayıramıyorum.

Burada Esenyurt Dayanışma Ağını kurduk. Özellikle evinde işsiz olan birçok ailenin bu ağa katılıp destek olacağını düşünüyorum.

Bir arkadaşımın bahsedeyim. Çalışmak zorunda ve kiracılar. Çocuğu okuyor onu yetiştiremiyor, eğitimine katkıda bulunamıyor. Akşam yorgun argın eve geliyor. Bu seferde yemek ve temizlik derdine düşüyor. Sözün özü başımızı işe gömmüşüz sadece karın tokluğuna çalışıyoruz. Öyle ki kira ve faturalara ancak yetişebiliyoruz.

Arkadaşlarımızla konuşmalarımız genelde; "iş var mı, nerede iş var? Eşlerimiz çalışıyor, parasını alamıyor, alsa da yetmiyor." Eskiden kadınlar evde oturur eşleri çalışırdı. Şuan öyle bir duruma düşmüşüz ki kadınlar da çalışmalarına rağmen yetiştiremiyoruz. Hayat çok pahalı . Hele birde çalışmayanlar çok zor durumda. Çok zor bir süreçten geçiyoruz. Bu durumun hepimiz için düzelmesini istiyorum.

Ne için buradayım...

Bana göre insanlar ana rahmine düştüğü andan itibaren bir misyonla, bir görevle gelirler dünyaya. Benim görevim, direnmek. Her şeye, herkese kendime bile.

Annem beni doğururken bedenimde koca bir çıbanla doğurmuş, birkaç saat sonra göbek bağımlı çözülmüş. Küçük vücutumdaki kan boşalmış. Ben hayatta kalmak için direndim. Büyük abim askere gitmiş o dönemde, annem üzüntüsünden beni ihmal etmiş hastalanmışım. Ben hastalığa direndim. Büyüdüm mahalledeki bakkal amcanın tacizine, mahalle baskısına direndim. Biraz daha büyüdüm ailem yoksullukla savaşırken ben payıma düşene direndim. Okul dönemi bitti artık kendi başımın çaresine bakma zamanım geldi çalışmaya başladım. İşyerindeki haksızlıklara direndim işimden oldum. O dönemlerde karşıma birisi çıktı bir süre ona direndim. Daha sonra hayata, haksızlıklara el ele verecek birlikte direndik. Kendi ailemin sorunlarına, işsizliğe, parasızlığa direndim. çocuklarım oldu. Hayatla çocuklarım için, onlara daha yaşanabilir bir hayat vermek için savaştım. Şimdi onlar kendi hikayelerinin mücadelesini veriyorlar. Ben işimin bittiğine inanmıyorum. Başka insanlar için de haksızlığa hukuksuzluğa direniyorum. Daha yapacak çok iş, gidecek çok yol, kazanılacak çok savaş var benim için. Asla evrende seyirci olmayı ve olup biteni izlemeyi seçmedim, bir oyuncu olmak ve fark yaratmak oldu tercihim her zaman. Tüm sorunları halletmese de aktif olarak bir şeyler yapmayı seçtim.

Bu dünyadan tek beklentim, umutlarım hiç bitmesin, mücadele gücüm tükenmesin.

**BU DAHA BAŞLANGIÇ,
MÜ-CA-DE-LE-YE DEVAAAAAMMM.....**

Aysel Şat

Tolika/ “Bacikam Al Beni Yanına”

Yorgo Andreadis

Nihal Toprak

“Dünyanın dört bir yanındaki kayıp insanlar için...”

“Adı özgürlük olan bir ülkede doğdum ben/ Suyun Toprağın göğün adı ‘Özgürlük’ olan”

İncecik bir öykü kitabına koca bir tarihi sığdırmayı başarmış yazar nasıl olmuşsa. Yerinden yurdundan edilmişliğin vahşi tarihi ve iki kız kardeşin kahredici ayrı düşüşünün hikayesini anlatacak yazar bize... Ben de aracıyım ...

On gündür güneş yüzünü göstermedi. On gündür yağmur yağıyordu. Her yan ıpıslak, rutubetli... Nihayet bugün, Selanik’in biricik ilacı, kente yaşama gücü veren, havayı temizleyen kuzey rüzgarı “Vardar” çıkageldi sonunda.

Vardar rüzgarı, Selanik’te ne zaman esmeye başlasa, durdurak nedir bilmez. Gün ilerledikçe sakinleşeceğine, daha da dondurucu kesilir, kudurur da kudurur. Görünen o ki; Makedonya yöresindeki karla kaplı dağların hikmetidir bize, bu dondurucu rüzgar.

Gökyüzü pürü pak oldu ve yine o pırlıtlı masmavi rengini aldı. Şimdiler de duygusuzlaşmış, herşeyi kirleten insanlar yüzünden artık kaybolan o güzelim gökyüzü mavisi.

Ve güneş...

“Ahh... Tanrım nasıl bir tanıklıktır bu!.. Nasıl bir çile!.. Nasıl dayanacağım... ahh... canım kız kardeşim nerelerdesin acaba? Bunca apansız, bunca sık girerken rüyalarım, bir kez de gelecekten gelsen, çıksan karşıma ne olur? Seni görsem, bassam bağrıma, kucaklasam ondan sonra ölsem gam yemem.” diye

kahırlandı yıllarca Sofia; kaybettiği ve yaşayıp yaşamadığını bile bilmediği küçük kız kardeşinin ardından.

Rüyasında doğduğu köy olan Yizigöl’dedi... Seksen dört yıl önce 1914’de güzel, verimli ve zengin bir köy... Yemyeşil dağların yamacında yeşilliklerle kuşatılmıştı... Altı kilometre ötedeydi deniz... Ama bereketli nehirlerin oluşturduğu sel yataklarından ve bataklıklardan ötürü ulaşılmaz bir bölgeydi deniz yakası...

Biraz öteden, bir büyük nehir, Alis nehri yani Kızılırmak akıyordu ve yakınındaki Bafra kentinden denize dökülüyordu. Yaz ayları dahil, bütün o yöreyi bereketli sularıyla verimli kılıyordu. Alis, yani Kızılırmak Bafra’dan, İris yani Yeşilirmak ise Samsun’un doğusundan Karadeniz’e dökülüyordu. Mikrasya’nın, Küçükasya’nın en büyük iki nehridir bunlar.

Amasya bir dönem, Pontus’un başkenti olmuştu... Kökleri Persler’e dayanan, Mitridates krallıklarıyla. Yunan dilini ve kültürünü büyük bir hayranlıkla benimseyip, kutsayan Persler’e... O Persler ki Yunan dili ve kültürüne olan tutkularıyla, bu kültürü benimseyip, yaymışlardı dört bir yana.

Pers krallarının çoğunun eşi yada annesi elen kökenliydi. Bu krallık o dönemin tüm ünlü krallıklarıyla savaşmıştı. Roma’nın şiddetinden de korkmamıştı. Ama sonunda boyun eğdi, pırlıtlı söndü, yok oldu.

Dağların yamaçlarındaki işlemeli, anıt mezarlar ziyaretçilerde burada muhteşem bir krallığın hüküm sürdüğünü anımsatır. Mitridatesler... Eski Pontus'ta krallıklar krallığı...

Krallardan biri, tıpta büyük bir başarı göstererek, tıp terminolojisine adını kutsal bir emanet gibi kazıdı. İleride büyük bir kral olunca, oğlunu zehirleyeceklerinden korkan annesi, ona daha çocuk yaşlarda küçük dozlarda zehir veriyordu. Zehire bağışıklık yapabilsin diye. Ve oğlu çok büyük bir kral olduğunda zehirlenme korkusu olmayacaktı. Çünkü; zehire karşı dirençli olacaktı. Ancak gün geldiğinde, Romalılar tarafından yenilgiye uğradı. Ve intihar etmek istedi. Ama başaramadı. Kralın zehire karşı bağışıklığı vardı. O zaman korumasını çağırıp, kendisini süngüleyerek öldürmesini istedi. O gün bugün tıp terminolojisinde mitridathizmos olarak anılmaktadır.

İ.Ö. 944'te Samsun'a, Athinoklea başkanlığında, Atina'dan yeni kolonizatörler geldi. Onlar iktidarı ele geçirerek kentin adını değiştirdiler ve kente "Pirea" adını verdiler. Kent bu adı Atinalı'ların hükümranlılığı boyunca korudu. Atinalı'ların egemenliği sona erince, kent yeniden Amisos (Samsun) adını aldı.

Bu gerçek gösteriyor ki; halkın büyük bir bölümü Rumlaştırılmış (Elenleştirilmiş) Pafagonlardı ve onların belleğinde, vatanlarının eski adı hep saklı kaldı.

Samsun her dönemde şöhretli ve zengin bir kent oldu. Bugün de gelişmiş ve büyümüş tarihsel Pontus/Karadeniz kentidir. Bir zamanlar yukarı Amiso'da okullar, kültür merkezleri, olumlu toplumsal ilişkileri ve renkli şiveleriyle iki bin elen ikamet ediyordu. Aşağı Samsun'da yanında 4 okulu olan Agia Triada kilisesi vardı.

1800'lerin başında, bu zengin ve verimli yörenin birçok bölgeden göç eden insanı barındırdığı söylenir. Özellikle Kapadokya'dan gelip bu yöreye yerleşenler çoğunlukta idi. Bol ürün 1.derecede yüksek tütün rekoltesinin, iyi gelir getirdiği, hayvan yemini de karşılayan zengin bitki örtüsüyle kaplı bu bölgenin, her geçen gün, Hristiyan ya da Müslümanlardan oluşan yeni güçlerle akına uğraması olağandı.

Balkan savaşı başlamıştı. Ve yankıları ta Karadeniz'e dek gelmişti. Durumu Türk dostlarıyla konuşup tartışıyordu Dimitro. Komşu köyde kardeşi gibi sevdiği candostu Mustafa vardı. Hepsinin birleştiği nokta; Balkanlar'da yaşananlar onları ilgilendirmiyordu, ilgilendirmemeliydi. Onlar aynı tanrıya şükrederek, kardeşçe bir armoniyle, barış içinde yaşıyorlardı. Olanların ucu onlara dokunmamalıydı.

1908 Anayasası ile, yani Meşrutiyet ilan ederek "Tam Osmanlı Uyruklular"a, ayırım gözetmeksizin eşit haklar tanındı. Yörede ilk karabulutlar, Rumeli'nin Kosovası'nda Müslüman mübadillerin yani göçmenlerin gelmesiyle belirdi. Bu göçmenlerin yirmi bin kişisini devlet Samsun ve köylerine, o anda boş olan Hristiyanların evlerine yerleştirdi.

Sofia, 1914'te doğduğunda, Amasya başkilisesindeki istatistiklerden edinilen bilgiye göre, Amisu ili için (yunanca'da söylendiği biçimiyle Sampson'a) ve Bafra'ya ilişkin birçok belge ve liste vardı. Dimitros Tolmanın'ın yaşadığı, küçük Sofia'nın 1914 yılında doğduğu köyde Türkçe'yi ana dili olarak konuşan 550 hristiyan yaşıyordu. Onlar komşu köylerde yaşıyorlardı. Hristiyan komşularıyla çok iyi alışveriş ilişkileri içindeydiler. Kirya Sofia bize şöyle diyecekti; "Onlar biz Hristiyanları, bizde onları Müslümanları hemşehri olarak görüyorduk. Bizi ayıran sadece dindi. O da hiçbir sorun yaratmıyordu."

Yıllar sonra Sofia; "henüz iki yaşındaydım" diyecekti; 1916 ilkbaharında Rusya, Osmanlı ile savaşa tutuştuğunda ve Trabzon'a girdiğinde, Ruslarla aynı yörede olanlar için bir sorun yoktu. Ama bu tarafta Samsun ve Bafra'da kalmış olan bizimkiler, büyük zorluklar ve dertler içindeydiler. Cehennemi ve ölümü birarada yaşadılar.

Trabzon'un Rus işgali altında olması, ittihatçıların etrafında toplananların fanatizmini ve nefretini besledi, güçlendirdi. Vahşet arttı. Bu şiddetin, vahşetin vebali, Batı Karadenizli Hristiyanlara yüklendi. Onlara karşı antipati ve onları defetme isteği arttı. Cinayetler, cürümler meşrulaştı. Samsun ve Bafra'nın köylerinden ele geçirdikleri Hristiyanları yargılamak için Saathane Meydanı'na getirip astılar.

Bu olay nedeniyle direnişçi bir grup, civardaki ormana ve dağlara çıktı. Rus işgal kuvvetleri de, bu tür direnişçi/çete gruplarından Osmanlı ordusunu şaşırtmak ve dikkatleri başka yöne çekmek için oldukça yaralandı. Onlardan hem silah hem asker yardımı aldı. Bu durum ittihatçıları daha da çileden çıkardı ve saldırganlaştırdı.

Kavgasız, gürültüsüz yaşayan bir topluluğu perişan ettikten sonra, son emirde Refet Paşa'dan çıktı. Dağlarda saklananlar da bölgeden defedilmeliydi.

Kırya Sofia'nın ailesi de savaştan göçlerden nasibini almıştı. Babasını, iki ağabeyini, akrabalarını, savaşta yitirdi. Sadece kendisi ve kardeşi Tolika ile babasının arkadaşlarının ve komşularının bulunduğu Bafra'nın Hacı Ömer köyüne doğru, kırık dökük at arabasının arkasında, sürücüsü lanet olası Hüseyin ile yola çıktılar.

Sürgün devam etti ve Hüseyin at arabasını sürdü. Sofia ve Tolika arabanın arkasında, Tolika'nın tuvalet ihtiyacı gelir, Sofia'nın tüm yalvarmalarına rağmen Hüseyin arabayı durdurmadı...

Sofia olanı şöyle anlatıyor;
Hüseyin arkaya doğru döndü. O kaba

ellerini uzattı ve Tolika'yı elbisesinden yakalayıp, yola attı. Arkasından Hüseyin atı ardi arkası kesilmeyen kırbaç darbeleriyle kamçıladi. Ve araba şimdi çok daha hızlı koşmaya başladı.

Ben küçük kızkardeşimi, Hüseyin'in savurduğu yerde, toprağın üstünde yığılmış vaziyette gördüm. Tolika gecikmeden, aceleyle hemen kalktı, kırık dökük arabanın peşinden koşmaya başladı. Aynı zamanda ağlayarak çığlık çığlığa feryad ediyordu.

"Bacıkam al beni, bacıkam al beni, kızkardeşçğim al beni yanına..."

...

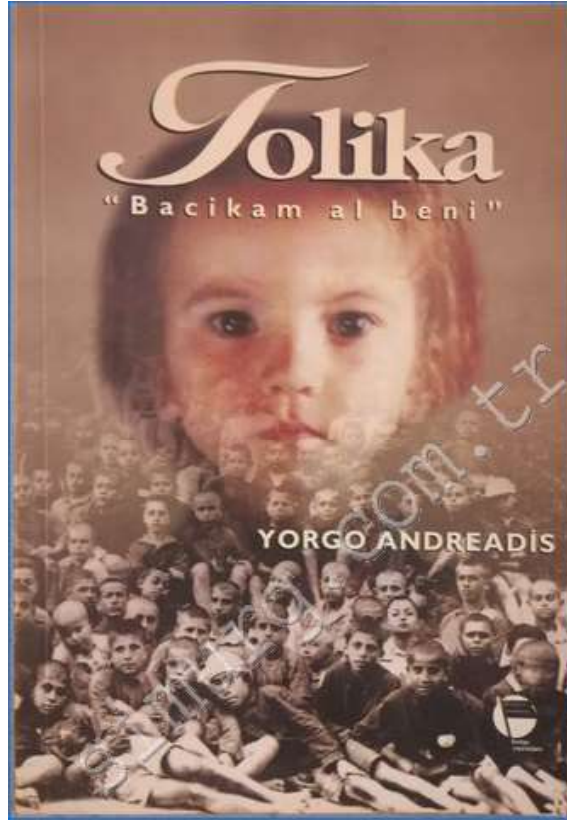
Sofia sekiz yaşındadır, Tolika daha dört

yaşında. Sofia arabanın arkasında, Tolika'nın bacıkam al beni, beni bırakma, bacıkam yanına al beni çığlıklarıyla çaresizce Hüseyin'e yalvarır ama nafile gaddar Hüseyin durmaz. Sofia diğerleriyle birlikte Selanik'e yollanır. Fakat Tolika'yı bir daha görmez. O gün bu gündür hala kızkardeşinin çığlıkları kulağından gitmez, Selanik'ten Bafra'da bırakılan kalp.

Bu hikaye de tarih boyunca ne çok Sofialar, Emineler, Dimitriler, zalim Hüseyinler var... Ve bugün yanibaşımızda cehenneme çevirdikleri Suriye'nin kadim topraklarından sürgün edilen, savaşırken yaşamını yitiren, ya da yeni yaşamlara tutunmak için çıktıkları

yolda mavi denizlerin mezarları olduğu ne çok yurdundan edilmiş göçebe insanımız var... Ve dünyanın hiç bilmediğimiz bir yerinde bu vahşet halen devam ediyor. Yıkana kadar!

Tolika'da bir sembol değil, yol gösterici belki. Pontos'ta yatan binlerce sahipsiz ölünün adalet çığlığını bizlere haykırıyor. Eğer Karadeniz'e, Pontos'a yolum düşerse eğilip ve toprağı dinleyip, altından gelen seslere kulak vereceğim. Belki Tolika'nın sesini duyarım...

Dolunay Ve Kadın

Sibel Deniz

Dolunay Gecesi... 2019 yapımı İranlı yönetmen Narges Abyar'ın filmi. Pek fazla İran filmi izlemeye aşına değiliz belki, ama İran Sineması oldukça zengin bu konuda. Bu filmimiz de, olanca sadeliğiyle sıradan insanların yaşamını anlatıyor. Ortadoğu'nun sıradan halklarının sıradan yaşamı...

Faize, İranlı kendi halinde bir genç kadın, saf ve utangaç. Pazara alışverişe gidip gelirken Pakistanlı bir esnaf olan Abdülhamit'le tanışır. Abdülhamit romantikliği ve neşesi, heyecanı ile kızı kendine aşık eder ve ailesini kızı istemek için getirtir. Çocuklarını tek başına büyüten anne kızını uzaklara gelin göndermek istemez. Abdülhamit'in annesi de böyle bir gelin istemez, hatta tenhada sıkıştırır, "sen bizim aileye uygun değilsin, evlenme oğlumla" diye...

Her şeye rağmen aşk galip gelir ve İran'da annenin iki sokak ötesinde mutlu, mesut mütevazı bir yaşam sürdürür çiftimiz, bir de bebekleri süsler mutlu aile tablosunu... Ancak dedik ya, Ortadoğu'da yaşar çiftimiz. Ve Ortadoğu'da yaşanan hiçbir şey onlara da yabancı değildir.

Faize ve Abdülhamit'in evi, Abdülhamit'in "silah kaçakçısı" kardeşi Abdülmalik yüzünden basılır ve rüya biter... Artık bir kabusun içinde yaşayacağını düşünen Faize

Avrupa'ya iltica için uğraşır, Pakistan'da işin daha kolay olacağını savunan Abdülhamit ailesini Pakistan'a sürükler. Kaynanası burada olanca asık suratıyla karşısına dikilir, "neye geldin buraya, hemen al çocuğunu geri dön".

Hiçbir şey umurunda değildir Faize'nin, tek umurunda olan kocası ile bir an önce Avrupa'ya gitmek, mutlu aile tablolarını sürdürmektir. Ancak başvuru da, gidiş de uzadıkça uzar. Yeni bir bebek bekleyen Faize, gerçeklerle yüzyüze gelir. Önce kaldıkları evin bahçesinde el-kaide kıyafetli insanların birilerini infaz ettiklerini görür ve ipuçlarını birleştirir.

Kayınbiraderi Abdülmalik, El-Kaide'nin bir kolu olan islami bir terör örgütü lideridir ve biricik kardeşinin "kafirlerin içinde yaşama arzusunu" hiç anlamaz ve "yoldan çıkmış" karısını öldürürse doğru yolu bulacağına inanır. Tek engel şu an hamile oluşu, "cihada asker yetiştiriyor" oluşu. Örgüt, özellikle şii olan İran'a yönelik saldırılar ve infazlar gerçekleştiriyor...

Telefonu da elinden alınan, evden dışarı çıkamayan Faize, kayınvalidesiyle yüzleşmeye karar verir. İki kadının konuşması, kadının islamiyetteki yerini gösterir aslında... "Ben annesiyim ama benim de birşey söyleme hakkım yok" der anne. Gelini isyan eder, "neden

daha önce uyardım, neden söylemedin"... Annenin cevabı "Sana evlenme dedim, buraya geldiğinde geri göndermeye çalıştım... bundan fazlasını nasıl söyleyebilirdim... Kimseyi arama, anneni arama, kimseye bahsetme bundan, telefonlar dinleniyor, başını derde sokarsın..." uyarısı yapmaktan da kendini alamıyor.

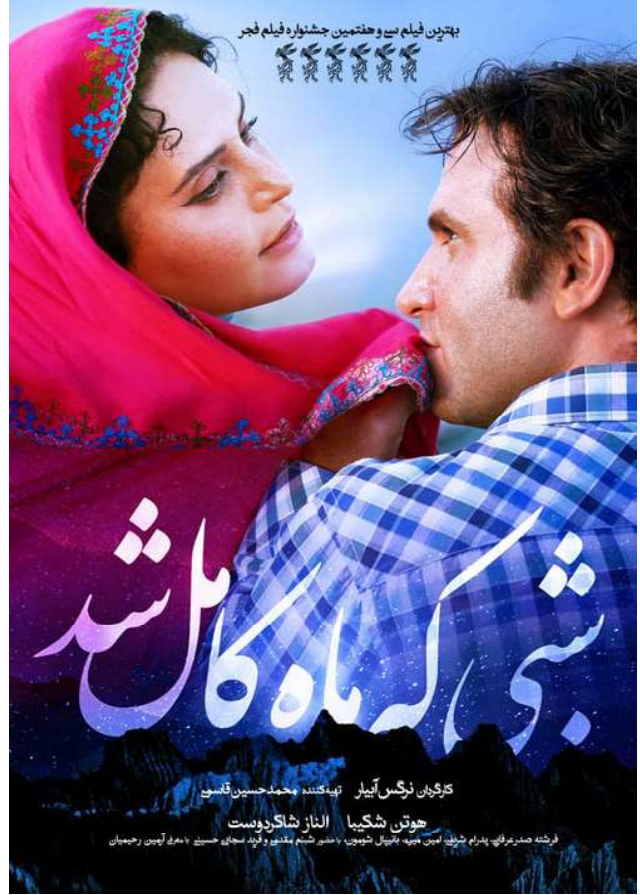
Faize sevdiği adama müslümanın müslümanı öldüremeyeceğini, bunun din olmadığını anlatmaya çalışıyor. O da kardeşini ikna etmeye çalışsa da, karıncanın yangına taşıdığı su damlasından farksız etki yaratır ve gittikçe kardeşinin daha çok etkisi altında kalmaya başlar.

"Kimseye konuşma" demiştir kayınvalidesi, ama kendisi ile beraber Pakistan'a gelen, iş bulup çalışmaya başlayan kardeşini uyardıktan yapamaz. Küçük erkek kardeşi Şahan da çocuksu, neşe dolu bir karakterdir kızkardeşi gibi. Bir fırsatını bulup kardeşini arar ve kaçması konusunda uyarır. Daha gün bitmeden kardeşi başına geçirilen çuvala Abdümalik'in karargahına getirilmiştir bile. İyi ve naziktir ona karşı teröristler ve kardeşini, kendisini ve eniştesini Avrupa'ya gönderecekleri sözü verilir, sadece bir kısa video çekecektir karşılığında.

Kayınbirader annesini dahi arar İran'dan. "Kızın da oğlun da iyi, hatta bu gece saat 20.00'de el-cezireyi izlerseniz oğlunuz televizyona çıkacak" der. Aylardır kızından oğlundan haber alamayan anne heyecanla tüm akrabaları komşuları toplar eve, sofralar donatır. Heyecanla dakikaları sayarken, ekranda gördükleri şey, kızkardeşiyle kendisinin ajan olduğunu, bu nedenle cezalandırılmayı hak ettiklerine dair elindeki metni okuyan oğlunun başının pala ile uçurulması anıdır... Faize kardeşinin başına gelenlerden habersiz, doğumun yaklaşmasını bekliyor. Kaçma girişimleri de başarısız oluyor ve infazlarla sonuçlanıyor. Doğum sonrası hastanede gerçek ajanlar onu kaçırsa da, bebeklerini bırakamayacağı için son anda vazgeçiyor. Kardeşinin başına gelenleri ancak o an öğrense de, ne doğruluğuna inanıyor olayın, ne de sevdiğinin kendisine kıyabileceğini...

Abdümalik ise kardeşine emir verir, "artık bebek doğdu, o kafir karını öldüreceksin"... Odasında hapis, bebeğinin birinci ayın dolduran Faize'yi ziyarete geliyor Abdülhamit, öncesinde annesine rica ediyor, "hamileydi

aylardır Faize'yle başbaşa kalamadım, sen bebekleri alıp git bizi yalnız bırak bu gece..." Anne ilk defa çocuklarına karşı duruyor, "Hayır!" diyor. "İzin vermem onu öldürmene"...

"Anne ben Faize'yi çok seviyorum, bak ona inci kolye aldım, bırak da bu gece yalnız kalalım..." Karşısında aşık, o kızla evlenebilmek için her şeyi yapan oğlu vardır, daha fazla ısrar edemez anne.

Faize'nin karşısında ise ona çarşısının ortasında aşk şarkıları söyleyen sevdiği yoktur, kardeşinin hesabını sorar ve aşkına artık inanmadığını söyler...

Gökyüzünde dolunay vardır ve Faize'nin göğsünde kocaman bir delik...

NOT: Gerçek yaşam öyküsünden uyarlanmış bu filmde, belki de içimizi rahatlatacak tek şey, gerçek yaşamda terör örgütü lideri Abdümalik Rigi'nin 24 Mayıs 2010'da İran'da idam edilmiş olması.

Kadınım

.....
Ruhan Mavruk
.....

satır aralarında sus işareti

*ben asmadım
nihavent şarkılarla işli
bu demir perdeleri
güneşe karşı*

*köle tacirleri
sürüdü bedenimi
esir pazarlarında*

*sofralar süsledim zindancılarım
oğullar verdim fırtınaya
saçlarımla taşıdım medeniyetleri*

*kanlı bir lekeden ibarettim
kimine göre
kimine göre
aşiretler tarihinde
bey ana*

*dumanlı adamlar inerci geceme
aşkları mühürlü
gün oldu mezarımı
ellerimle kazdım*

*yı kayıp akladım
öte yarımı*

*kardım, borandım
yalnızdım*

*açlığın tenini duydum
kara gecede
korkunun cesaretini*

*bir kalemim vardı
yazdım!*

ruhan mavruk
incinmesin kıyılarımız

"Ölümün en büyük mutluluğu
değildir"

Delilikler Tanrısı / Tanrıçası

.....
Süheyla Güney Avcı
.....

Ben miyim akıllara durgunluk veren
delilikler tanrısı/tanrıçası!
Gecenin yığıntısı gibi üzerimi örten
karanlık..
Sesinde çatallaşan ürpertilerin, rüz-
gârla kavgasına tanıklık ederken
Meçhul kavgaların mağduru olan
sessizlik..
Geminin içindeyim
Adı sessizlik olan geminin!
İngelerinde sonsuz bir okyanus
Dümeni avuçlarımda.
Gözüm tanıksız yalnızlıklarda...
Güneş çizgide kaybolmadan
Kırdım dümeni ufukta dolanan
tanrıya...

Koşulları vahşet olan dünya!
Eyy dünya!
Onlar değil miydi haksızlığı yasal
kılanlar
Kindar mevzilerin siperinde öfkeyi
büyütenler!
İnsana insanca bakmak yerine,
Körüklemek için hınçla nefreti
bilemeye koşanlar!
Onlar değil miydi kardeşi kardeşe
kırdıranlar!
Mevsimlerin döngüsünde yaşama-
dan kayboldum.
Çocukların korkularında, korkulu
düşler yakama yapıştı...

Dilim lâl
Yüreğim suskun
Ülkem kahır deryası...
Türkülerimde ağlayan dizeler...

Mutluluğun ecelini büyüttük elleri-
mizde
Mutsuzluk ayaklarımızdan sürük-
ledi!
Direndik!
Deliler dünyasına saldırdık umutla!
Tanrı olduk!
Tanrıçalar olduk!
Umutları parçalayan insani varsıllı-
ğın içinden çıkmak adına...

Küba Devriminin Kalbi

Celia Sánchez

Delal Erol

Celia Sánchez 9 Mayıs 1920'de Küba'nın doğusunda bulunan Media Luna kasabasında dünyaya gelir.

Annesi Acacia Manduley Alsina'yı 6 yaşındayken kaybeder.

Babası Manuel Silveira bir diş doktorudur ve Celia 12 yaşından itibaren onun kliniğinde çalışır. Siyasetle ilgili ilk fikirlerini babasından öğrenir. Gelen hastaların yalnız hastalıkları ile değil, diğer sorunları ile de ilgilenir ve kimi zaman bundan kazanç sağlamaz. Bu işte 15 yıl çalışır.

Bu dönemde tarih okumaya ve geniş bir kütüphane oluşturmaya merak salar. Kübalılar için daha iyi bir gelecek hayali kurar, yoksul çocuklara oyuncaklar alır. Balıkçılık, çiçekler, dikiş dikmek, desen çizmek gibi birçok hobisi vardır.

**“Devrimin Hava
Kuvvetleri olan
uçak ile,
Sierra savaşının
parçaladığı bölgelerin
üzerinden, isyancıları
destekleyen
aileleri hedef
olarak, çocuklara
oyuncaklarını
dağıtır.”**

Fulgencio Batista 1952'de yapılan darbeden sonra ikinci kez Küba'da iktidara geldiğinde, halkın öfkesi büyümeye ve devrimci mücadele yükselmeye başlar. Ve devrimciler 1953'te Batista'yı devirmek için ilk hamleyi yapar. Celia da bu dönemde Che Guevara ve Fidel Castro öncülüğünde yürütülen 26 Temmuz Hareketi'ne katılır.

Celia, mücadeleye katılırken babasına yazdığı mektupta şunları söyler:

“Her gün Küba'nın bu devrime ne kadar ihtiyaç duyduğunu görüyorum. Devrimci bir bilinç yarattık ve bunu başardık. Bütün

korkular artık tarihtedir ve şimdi insanlar kendi duygularının gerçek hislerine sahipler ve devrim her şeyden öte.” (26 Eylül 1957 tarihli mektup, Julia Sweig'den, Küba Devrimi İçinde)

Devrim hareketinin ilk yıllarında yoldaşı Frank Pais'le çalışma yapan Celia'nın ilk görevi gerillalara malzeme ulaştırmak olur.

İlerleyen dönemlerde askeri eğitim alır ve Sierra Maestra'nın ilk kadın gerillası olarak, kadın gerilla birliğinin de mimarı olur. 13 savaşıdan oluşan ilk kadın taburu olan Mariana Grajales Tugay'ı kurar.

Mücadelenin ilk yıllarında Fidel Castro ve Che Guevara ile kurduğu dostluk ve yoldaşlık bağı, hayatlarını kaybedene dek sürer.

Batista, Celia'nın yakalanması emrini verir ve Celia tutuklanan yoldaşlarının mücadelesini devralarak dağlara döner, daha sonraları Sierra Maestra'daki bu günlerinin yaşamının en güzel günleri olduğunu söyleyecektir.

Kendisine verilen hiçbir görevi ayırmaz ve yerine getirir. Devrim öncesinde kurmay heyetinde görev yapar, gerillalara yiyecek temin eder, karargahtan cephe ile iletişim kurulması için telefon sistemi kurar. Küba halkı yararına her alanda bulunur, öksüz ve yetim pek çok çocuğa bakar.

20.000 insanı öldüren Batista rejimi, devrimci mücadelenin zafere ulaşması sonucu yıkılır. Celia, devrimin ardından bu kez de ülkesinin yeniden inşası için çalışır. Küba purolarının Cohiba markasının gelişmesi, Lenin Parkı, Kongre Merkezi ve devlet parklarının oluşması, Küba Devrimi resmi arşivlerinin inşası, eşcinsellerin haklarını korumanın yolları gibi bir çok alanda çalışma yaptı. Ölümüne kadar Bakanlar Konseyi Başkanlık Sekreterliği'ni sürdürür. Meclis Milletvekili, Küba Kadınlar Federasyonu Ulusal Direktörü ve Küba Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi görevlerini de yürütür.

Celia, devrimden önceki Celia'dır. 6 Ocak 1959'da, bu sefer Devrimin Hava Kuvvetleri olan uçak ile, Sierra savaşının parçaladığı bölgelerin üzerinden, isyancıları destekleyen aileleri hedef alarak, çocuklara oyuncaklarını dağıtır.

11 Ocak 1980 yılında 60 yaşındayken akciğer kanserinden ölür.

İlk kadın gerilla olan Celia'ya “Küba Devrimi'nin Kalbi” deniyor, bir devrimin öncesi ve sonrasında bütün bağlılığı ve fedakarlığı ile mücadele eden bu komünist kadın, on yıllar sonra dahi biz kadınlara çıkış yolunu gösteriyor.

Marksist Kadın Akademisi Başlıyor!

Toplumsal
Gelişmede
Kadın

Yazı
Atölyesi

Kavram
Tartışmaları

Tüm çalışmalar
online olacaktır.

978-605-00275-9-9